

Říjen 2017

Samozřejmě, že je tohle všechno hloupost. Tahle věc v žádném případě nemůže fungovat. Knihy s magickými silami! Takový nesmysl.

Ale přesto jsem se zjevně nechal strhnout.

No tak dobře.

Určitě to nevyjde, protože to prostě není možné. Ale pro ten nejméně pravděpodobný případ, že si ze mě nikdo nedělá legraci a že všechno, co jsem až doteď předpokládal o světě, je špatně. Pro případ, že tohle nakonec přece jen není žádný žertík, ale právě to vysvětlení, po kterém už tak dlouho pátrám.

Věřím, že dnes v noci bude někdo náměsíčný. Ano, to by bylo vtipné. Emma Morgenrothová vstane ze spánku a bude chodit chodbami zámku, zatímco její vědomí bude zajaté v nějakém podivném snu. A nejen ona bude náměsíčná. Kdopak by jí asi tak mohl dělat společnost?

Ve snu jsme faun a já putovali setmělým lesem. Bok po boku jsme procházeli mezi stromy a keři, jedlové jehličí tlumilo naše kroky. Vzduch byl vlhý a voněl po květech a faun pro mě hrál na svou flétnu. Stříbřité tóny, které se mezi větvemi a listovím rozplývaly v třpytivý závoj.

Jeho píseň byla smutná – melodie, která mi připadala povědomá. Tak známá, že jsem si automaticky začala notovat s ním: „*A tak čekám mezi řádky, za hluboké, temné noci. Tichých křídel šelest sladký...*“ broukala jsem si.

Zatímco jsem ještě uvažovala, kde jsem ten text mohla slyšet nebo číst, vmísil se do korun stromů nějaký zvuk, jakési šplouchání, které jako by k tomuto letnímu ránu vůbec nepatřilo. I měkká lesní půda se proměnila, pod mýma bosýma nohama studil chlad. A mokro. Kluzko.

Zvuk flétny náhle utichl.

Najednou proti mně zadul poryv ledově studeného větru. Do tváře se mi rozplesklo několik dešťových kapek, které jako by mi z ní můj sen o faunovi postupně smývaly.

Potom jsem neotevřela oči...

... a zalapala po dechu.